

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/7/2021
Identifikačné číslo spisu: 1307208497
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Pramuková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1307208497.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: U. C., nar. XX. I. XXXX, bytom V., proti žalovanému: de ADDA, s.r.o., so sídlom Stará Vajnorská 27/a, 831 04 Bratislava, IČO: 31 336 400, zastúpeného JUDr. Jurajom Anettom, advokátom, so sídlom Kutlíkova 17, 851 02 Bratislava, o zaplatenie 7 792,69 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 23Cb/122/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. septembra 2019, č. k. 2Cob/103/2018-982, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. septembra 2019, č. k. 2Cob/103/2018-982 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“) z 23. októbra 2017, č. k. 23Cb/122/2007-866, ktorým súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania, pričom o výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením, a to po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4 159,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 14,75 % ročne od 20. apríla 2007 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 14,75 % ročne zo sumy vo výške 2 911,27 eur od 20. apríla 2007 do 2. augusta 2007, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,9 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením. Náhradu trov odvolacieho konania sporovým stranám nepriznal.

1.1. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil, preto na pojednávaní dňa 24. septembra 2019 zopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu, t. j. listinnými dôkazmi cenovou ponukou č. 33-469-2006 zo dňa 13. apríla 2006, prijatím cenovej ponuky zo dňa 10. júla 2006, upresnením rozmerov skiel odporcom zo dňa 16. augusta 2006, objednávkou zo dňa 17. augusta 2006, objednávkou zo dňa 25. augusta 2006, upresnením objednávky zo dňa 30. augusta 2006, objednávkou zo dňa 30. augusta 2006, faktúrami č. 3306100, č. 3307001, č. 3307026 a č. 3307028, faktúrou č. 3607001 (dobropis), dodaciami

listami č. 3306161, č. 3306152, č. 3306141, č. 3306122, č. 3306119, č. 3306115, č. 3306114, č. 3306099, č. 3306096, č. 3306087, č. 3307001, č. 3307030, č. 3307031, dodacími listami zo dňa 26. októbra 2006 a dňa 31. októbra 2006, reklamáciami odporcu navrhovateľovi zo dňa 30. októbra 2006, dňa 18. apríla 2007 a 26. apríla 2007, mailovou správou zo dňa 9. februára 2007, vyjadreniami navrhovateľa k reklamáciám zo dňa 19. apríla 2007 a dňa 2. mája 2007, odstúpením od zmluvy odporcu zo dňa 4. júna 2007, započítaním odporcu zo dňa 25. februára 2008, faktúrou č. 2715053 a jej prílohami, faktúrou č. 27401142, faktúrou č. 27400120, faktúrou č. 2816006. Po takto zopakovanom dokazovaní, oboznámení sa s obsahom spisu, odvolaním žalobcu a písomným vyjadrením žalovaného dospel k záveru, že rozsudok je potrebné zmeniť.

1.2. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa žalobou podanou dňa 15. mája 2007 za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku domáhal zaplatenia sumy 11 519,81 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 23Cb/122/2007-252 zo dňa 8. decembra 2008 v spojení s doplniacim rozsudkom tak, že konanie v časti o zaplatenie 2 469,63 eur (74 400,- Sk) bolo zastavené a žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť 9 050,18 eur (272 645,60 Sk) s príslušenstvom. Na základe odvolania žalovaného odvolací súd uznesením č. k. 2Cob/94/2009-314 zo dňa 17. augusta 2010 rozsudok v napadnutej časti, t. j. vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie vo veci opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 23Cb/122/2007-754 zo dňa 13. apríla 2016 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 257,49 eur s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku do výroku, ktorým súd vo zvyšku žalobu zamietol, podal dňa 6. mája 2016 odvolanie žalobca. Keďže dňa 1. júla 2016 vstúpil do účinnosti nový Civilný sporový poriadok, odvolacie konanie už prebiehalo za účinnosti novej procesnej úpravy. Odvolací súd uznesením č. k. 2Cob/206/2016-838 zo dňa 9. mája 2017 rozsudok v napadnutej časti, t. j. zamietajúcej časti a prislúchajúcim výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil s vysloveným právnym názorom na ďalšie konanie (ďalej iba zrušujúce uznesenie zo dňa 9. mája 2017). Súd prvej inštancie právny názor odvolacieho súdu nerešpektoval, vyslovil názor, že odvolací súd procesne pochybil, ak napriek úprave v ust. § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) zrušil druhý krát rozhodnutie súdu prvej inštancie, preto nemôže vo veci viesť ďalšie konanie a rozhodovať. Pripomenul odvolaciemu súdu, že odvolacím súdom spochybnené rozhodnutie v zrušujúcej časti (otázka započítania penále v sume 4 159,28 eur a otázka uplatnených úrokov z omeškania) bola súdom prvej inštancie vyriešená a odôvodnená. Len pre právnu istotu sporových strán zopakoval zdôvodnenie svojho rozhodnutia totožne s odôvodnením svojho predchádzajúceho (zrušeného) rozhodnutia a napadnutým rozsudkom žalobu o zaplatenie sumy 7 792,69 eur, ktorá zostala predmetom sporu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania, bez uvedenia v akom rozsahu.

1.3. Odvolací súd najskôr v bode 35 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia reagoval na právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého nemohol druhý krát napadnutý rozsudok zrušiť a v dôsledku čoho súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na to, že prvé rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolací prieskum prebiehal za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo vydané a odvolanie bolo podané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom odvolací prieskum a rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané už za účinnosti Civilného sporového poriadku, ktorý zaviedol tzv. zásadu 1 x a dosť. Odvolací súd bol toho názoru, že túto zásadu možno aplikovať, ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo zrušené odvolacím súdom za účinnosti Civilného sporového poriadku, aby odvolací prieskum prebiehal podľa rovnakých procesných predpisov ako samotné prvoinštančné konanie. Po zavedení Civilného sporového poriadku sa k tomuto názoru, t. j. že zásada je uplatniteľná v prípade, ak bolo predchádzajúce rozhodnutie zrušené za účinnosti Civilného sporového poriadku prikláňala súdna prax, a to vzhľadom na odlišnosť procesných postupov v dôsledku zmeny procesného poriadku. Až Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. III. ÚS 5/18 zo dňa 5. júna 2018 vydaný po rozhodnutí zrušujúceho uznesenia odvolacieho č. k. 2Cob/206/2016-838 dňa 9. mája 2017, konštatoval opomenutie príkazu vyplývajúceho z § 390 C. s. p. ako exces s dovetkom, že odvolací súd tak urobil bez odôvodnenia. Odvolaciemu súdu by tak bolo nanajvyššie možné vytknúť, že nezdôvodnil, prečo napriek úprave v § 390 C. s. p. túto zásadu neaplikoval. Na záver k tejto otázke odvolací súd uvádza, že ak by aj jeho citované rozhodnutie predstavovalo procesné pochybenie, nie je v kompetencii súdu prvej inštancie riešiť túto otázku a súd prvej inštancie pochybil, ak sa v ďalšom konaní a novom rozhodnutí

nespravoval podľa § 391 ods. 2 C. s. p. právnym názorom odvolacieho súdu.

1.4. Odvolací súd skonštatoval, že predmetom odvolacieho konania bolo vzhľadom na už vyslovený právny názor posúdiť, či bolo možné započítať pohľadávku žalovaného vo výške 4 159,28 eur titulom penále s pohľadávkou žalobcu, posúdiť nárok žalobcu na úroky z omeškania a nárok na náhradu trov konania. Predmetom sporu zostal nárok žalobcu na zaplatenie sumy 7 792,69 eur, keďže v časti o zaplatenie sumy 2 469,93 eur bolo konanie právoplatne zastavené a nárok na zaplatenie vo výške 1 257,49 eur bol žalobcovi právoplatne priznaný.

1.5. Odvolací súd sa stotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že žalovanému nevznikol nárok na započítanie sumy vo výške 4 159,28 eur titulom zaplatenia úrokov z omeškania vo výške 0,05 % z oneskorene dodaného tovaru za 2 etapy dodávky skiel. Zhodne s vysloveným právnym názorom v zrušujúcom uznesení zo dňa 9. mája 2017 uvádza, že súd prvej inštancie nesprávne vychádzal zo skutočnosti, že penále z omeškania vo výške 0,05 % denne bolo možné účtovať z dôvodu, že to žalobca uviedol na predmetných faktúrach a nesprávne vec právne posúdil, ak použil analógiu a aplikoval ust. § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. Skutočnosť, že žalobca jednostranne uviedol na faktúrach, že ak nebude faktúra uhradená v dobe splatnosti, bude vystavená penalizačná faktúra vo výške 0,05 % denne, nepreukazuje dohodu sporových strán o platení úrokov z omeškania v súvislosti s omeškaním plnenia diela. Je nesporné, že zmluva o dielo bola uzatvorená v ústnej forme a v konaní nebola preukázaná existencia dohody o platení úrokov z omeškania. Skutočnosť, že žalobca sa dostal do omeškania s plnením diela nepredstavuje automaticky nárok na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania, keďže § 369 Obchodného zákonníka upravuje omeškanie s plnením peňažného záväzku, nie s plnením dodania diela. Omeškanie s plnením dodania diela predstavuje porušenie zmluvy a zakladá iné nároky, ako napr. náhradu škody, resp. aj nárok na zaplatenie dohodnutých úrokov z omeškania, pričom existencia takejto dohody by musela byť preukázaná. Ak teda v konaní nebolo preukázané, že by sa sporové strany dohodli na zaplatení úrokov z omeškania za omeškanie s plnením dodávky, nie je možné aplikovať ust. § 369 ods. 1, ktoré výslovne upravuje omeškanie so splnením peňažného záväzku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný nemá nárok na zaplatenie sumy vo výške 4 159,28 eur titulom penále a neexistujúcu pohľadávku nie je možné započítať voči pohľadávke žalobcu.

1.6. Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou žalobcu, že nárok žalovaného titulom náhrady škody vo výške 2 911,27 eur bol nedôvodný. Odvolací súd je toho názoru, že tento nárok žalovaný preukázal a pohľadávka žalobcu tak zanikla započítaním. Odvolací súd v časti tohto priznaného nároku odkazuje na správnosť odôvodnenia a rozhodnutia súdom prvej inštancie, čo už odvolací súd konštatoval vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 9. mája 2017. Zotrváva však na svojom právnom názore, že súd prvej inštancie nezdôvodnil, prečo nepriznal nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z tohto nároku, keďže k omeškaniu došlo skôr ako došlo k započítaniu. Odvolací súd preto žalobcovi priznal nárok na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania zo sumy 2 911,27 eur, pričom začiatok omeškania stanovil od 20. apríla 2007, kedy vznikol žalobcovi nárok zaplatenia a žalovaný sa dostal do omeškania, až do 2. augusta 2007, kedy bola splatná pohľadávka žalovaného titulom náhrady škody (faktúra č. 2715053) a kedy sa stretli pohľadávky spôsobilé na započítanie (§ 580 Občianskeho zákonníka).

1.7. Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné zmeniť aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, keďže v tejto časti je odvolanie dôvodné. Vzhľadom na čiastočný prevažujúci úspech žalobcu v celom konaní, bolo potrebné určiť náhradu trov konania podľa pomeru úspechu (§ 255 ods. 2 C. s. p.). Žalovaná suma v konaní predstavovala sumu vo výške 11 519,81 eur (9 050,18 + 2 469,63). Žalobcovi bola priznaná suma vo výške 1 257,49 eur, suma 4 159,28 eur a v časti 2 469,63 eur bola žaloba podaná dôvodne (zastavenie zavinil žalovaný). Žalobca bol teda úspešný, čo do zaplatenia 7 886,4 eur, jeho úspech predstavuje 68,45 %. Úspech žalovaného predstavuje 31,55 %, preto patrí žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 36,9 %.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dňa 3. januára 2020 dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby tento rozsudok sám zmenil a návrh žalobcu v napadnutej časti 4 159,28 eur zamietol. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

2.1. Podľa presvedčenia dovolateľa rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V dovolaní uviedol, že jedinou skutočnosťou, ktorú odvolací súd nesprávne posúdil, bola

existencia písomnej dohody medzi žalobcom a žalovaným o náhrade úrokov z omeškania, resp. penále z omeškania za oneskorene dodané dielo - izolačné vyhodnotli dohody uzatvorené na jednotlivých dodacích listoch žalobcu, ktoré obsahovali platnú písomnú dohodu o zmluvnej pokute pre prípad porušenia zmluvných povinností a nesprávne brali do úvahy iba jednostranné prehlásenia žalobcu prezentované na ním vystavených faktúrach, v dôsledku čoho súd dospel k nesprávnemu záveru. Žalovaný v dovolaní poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, s ktorou je podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v príkrom rozpor. Odvolával sa konkrétne na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2MOBdo/3/2009 a sp. z. 5Obdo/11/2018 (žalovaný v dovolaní citoval z iného než uvedeného rozhodnutia, nakoľko vo veci pod sp. zn. 5Obdo/11/2018 rozhodol najvyšší súd tak, že spis vrátil súdu prvej inštancie - poznámka dovolacieho súdu).

3. Žalobca sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

4. Najvyšší súd, ako súd dovolací, podľa § 35 C. s. p. po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p., sa pritom rozumie tak otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017).

5.1. Naopak prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p. nemôže byť daná, ak je zamerané na riešenie skutkových, a nie právnych otázok. Predmetný záver zaujatý dovolacím súdom vo svojich skorších rozhodnutiach (v podrobnostiach viď aj 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017 a 5Obdo/22/2017) je aktuálny v rozhodovacej veci. Vo veci konajúci senát dovolacieho súdu na ňom zotrúva a nevidí rozumný dôvod, aby sa od neho odklonil.

5.2. Osobitne dáva dovolací súd do pozornosti uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ v príslušnom gramatickom tvare) z 5. septembra 2018, sp. zn. II. ÚS 416/2018, ktorým bola odmietnutá ústavná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu z 25. apríla 2018, sp. zn. 5Obdo/22/2017 ako zjavne neopodstatnená a v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu a pokiaľ závery najvyššieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické, či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať“.

5.3. Dovolací súd nie je oprávnený uskutočňovať výklad medzi stranami sporu uzatvorenej zmluvy, resp. jej jednotlivých ustanovení. Taktiež dovolací súd nemôže posudzovať, či konkrétne zmluvné dojednanie je alebo nie je určité, prípadne, či je zrozumiteľné alebo nie. K tomu dovolací súd len poznamenáva, že samotný výklad zmluvy (vrátane jej príloh) a v nej dojednaných pojmov, ako aj naplnenie predpokladov ich existencie, či posúdenie povahy týchto úkonov, predstavuje zisťovanie obsahu zmluvy ako súčasť skutkového stavu veci, a teda nejedná sa o preskúmavanie správnosti alebo nesprávosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (k tomu viď aj sp. zn. 4Obdo/45/2017).

5.4. Rovnako tak v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/27-28/2019 dovolací súd uviedol, že „pokiaľ súd zisťuje obsah zmluvy, a to aj za pomoci výkladu prejavov zmluvných strán v zmysle § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, rieši skutkové otázky. Výsledkom tejto činnosti súdu sú skutkové zistenia a z nich vyvedené skutkové závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu tvoriaci podstatu tohto výsledku, nemožno považovať za právne posúdenie. Pri riešení skutkovej otázky sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté. Pokiaľ súd na základe výsledkov dokazovania zisťuje obsah právneho úkonu, oboznamuje sa s tým, čo a ako je v právnom úkone vyjadrené a v spojitosti s tým posudzuje určitosť a zrozumiteľnosť vyjadrenia vôle zmluvných strán, sú výsledkom tohto zisťovania skutkové závery.“

6. V nadväznosti na uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovaného nie je zamerané na riešenie právnych otázok, naopak z obsahu dovolania je zjavné, že dovolateľ nesúhlasí predovšetkým so

skutkovými (a nie s právnymi) závermi súdov nižšej inštancie. Žalovaný sa podaným dovolaním nedomáha vyriešenia otázky výkladu alebo aplikáciu konkrétneho zákonného ustanovenia, ako to predpokladá ustanovenie § 421 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 432 C. s. p. spôsobom zadefinovaným judikatúrou najvyššieho súdu, ale v skutočnosti sa domáha, aby dovolací súd prehodnocoval skutkové závery, ktoré prebral ako základ do svojho rozhodnutia krajský súd. Uvedené je však v dovolacom konaní vylúčené, ako to vyplýva zo znenia ustanovenia § 442 C. s. p.

6.1. Dovolateľ spochybňoval predovšetkým skutkové závery súdov nižšej inštancie o neexistencii písomne dohody medzi žalobcom a žalovaným o úhrade úrokov z omeškania. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že je nesporné, že zmluva o dielo bola uzatvorená v ústnej forme a v konaní nebola preukázaná existencia dohody o platení úrokov z omeškania v súvislosti s omeškaním plnenia diela - izolačné sklá.

6.2. Uvedenými skutkovými závermi je dovolací súd - ako už bolo uvedené vyššie (viď bod 6. vyššie) - s poukazom na znenie ustanovenia § 442 C. s. p. viazaný a nemôže ich v dovolacom konaní prehodnocovať. Predmetná skutočnosť znamená, že dovolací súd nemôže samostatne pri svojom rozhodovaní skúmať konkrétne faktúry a dodacie listy posudzovať, či naplnený predpoklad existencie dohody medzi žalobcom a žalovaným alebo či v posudzovanej veci ide o jednostranné prehlásenie žalobcu. Takéto posúdenie môže byť predmetom len konkrétneho sporového konania, z čoho vyplýva, že takáto otázka vo všeobecnosti nemôže byť predmetom skoršej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, keďže v skutočnosti ide o zisťovanie obsahu zmluvy ako súčasť skutkového stavu veci a nie o právne posúdenie veci (rovnaký záver bol vyslovený v uznesení najvyššieho súdu z 31. júla 2018, sp. zn. 4Obdo/45/2017, ktorý bol úspešne podrobený testu ústavnosti v uznesení ústavného súdu z 15. apríla 2020, sp. zn. III. ÚS 123/2020).

6.3. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že meritórne preskúmanie dovolania žalovaného je vylúčené, keďže právna úprava vzhľadom na jednoznačné znenie ustanovení § 421 a § 432 C. s. p. nepripúšťa posudzovanie skutkových otázok v dovolacom konaní. Dovolanie žalovaného je preto procesne neprípustné.

7. Najvyšší súd tak vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že v rozhodovanej veci nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. Preto dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

8. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli (k tomu viď judikát č. R 72/2018).

9. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.